

givne Mænd og Kvinder, Klager, som vare underskrevne af de paagældende med deres Navne. Det kan godt være, at disse Klager eller nogle af dem vare affattede uden Brug af juridiske Vendinger og ikke synderlig stærkt præciserede. Det var jo Lægfolk, der selv havde affattet deres Klager og mente, at til Justitsministeren kunde de gaa med Klager uden at klæde dem i et højtideligt Klædebon ved Hjælp af en Jurist, som de skulde betale for det. De havde opskrevet deres Lægmandsbetragtninger over de Forurettelser, de mente at have lidt, og gik til Justitsministeren med dem, men han afviste dem.

Nu siger Justitsministeren her, at han afviste dem med en Henviisning til, at de skulde gaa til den lokale Øvrighed. Men det, som de bade Justitsministeren skriftligt om, var netop at faa en Sættedømme beskikket, hvis Justitsministeren ikke selv vilde undersøge Sagen, fordi, skrev de, „Borgmesteren kan ikke tage Sagen med fornøden Kraft“. De mente netop, at den lokale Øvrighed var saaledes beskaffen, at den, som de høfligt udtrykte det, ikke kunde tage sig af Sagen med fornøden Kraft, men de mente i alt Fald, at den lokale Øvrighed var saaledes beskaffen, at det ikke vilde være nyttigt og heldigt for dem at henvende sig til den med deres Klager over Hansen, Kolding.

Alle disse Klager fremkom altsaa for den højtærede Justitsminister allerede i Efteraaret 1904. — Nu sagde den højtærede Justitsminister: Ja, men for de Klagers Vedkommende, som ere blevne undersøgte, har det jo vist sig, at Hansen ikke havde begaaet noget strafbart. Ja, det er jo nok muligt, at han ikke har begaaet noget kriminelt, men Grænsen for, hvorvidt en Mand kunde blive kongevalgt Landstingsmand, burde dog ikke være, om han havde overskredet Linien mellem det kriminelle og det, som vel ikke kan straffes, men dog kan være ufint nok. Det havde været rigtigere, om den højtærede Justitsminister havde sagt til den højtærede Konseilspræsident, da der paa ny blev Tale om at udnævne Hansen, Kolding, til kongevalgt Landstingsmand: det er vist bedre at lade være med det, thi adskillige navngivne Mænd og Kvinder have til mig ført Klager over Hansens Maade at optræde

paa overfor dem, som søge hans juridiske Assistance, og overfor dem, han som Sagfører bliver stillet overfor. Det vilde have været bedre for Manden selv og i Sandhed ogsaa bedre for det danske Folk, om Hr. Hansen ikke var bleven udnævnt til kongevalgt Landstingsmand.

Men desuden er der af de Klager, som fremkom den Gang, adskillige, som endnu den Dag i Dag ikke ere blevne undersøgte. Klagen fra Dyrsløge M. P. Madsen, Kolding, er aldrig bleven undersøgt, ikke heller Klagen fra Foss, Bramdrupgaard, eller fra K. E. Jensen, tidligere Bramdrupgaard. Klagen fra Emilie Ravn er for saa vidt bleven undersøgt, som hun har vundet en Sag, men der er heller ingen Politundersøgelse sket i denne Sag. Marie Andersens, Seest, Klage er heller ikke undersøgt, og Klagen fra A. H. Skarby ikke heller. Tilbage blive af Klagerne fra 1904 6, som ere blevne undersøgte. En syvende, fra Block, som er kommen til i 1905, er ogsaa undersøgt, men de andre ere den Dag i Dag ikke blevne undersøgte.

Den højtærede Justitsminister sagde saa til mig: Hvad betyde de Klager, som fremkom i Efteraaret 1904, et halvt Aar, før Hansen blev udnævnt til kongevalgt Landstingsmand, thi mellem disse Klager var jo ikke en Gang Klagen fra Naalemager Hansen, overfor hvem Sagfører Hansen havde bedrevet Aager, hvorfor han maatte falde som kongevalgt Landstingsmand. Man fik det Indtryk, at havde endda den Klage været med, havde det været en ganske anden Sag. Men Naalemager Hansen er ikke gaaet den Vej at klage. Hvad Sagfører Hansen i Kolding har bedrevet overfor Naalemager Hansen, er kommet frem paa den Maade, at Naalemager Hansen er bleven ført som Vidne og under Lovens Tvang har maattet forklare Sandheden. Men da dette kom frem, tog man fra Regeringens og Regeringspartiets Side aldeles intet Hensyn hertil.

Det er nemlig allerede den 4. Februar 1907, at Naalemager Hansen føres som Vidne, og dér falde Spørgsmaal og Svar bl. a. saadan — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse nogle ganske faa Linier. Der spørges:

„Laante De“ (altsaa Naalemager Hansen) „i Juni Termin 1891 yderligere 4,000